

Archiv obce Blahousty

1908 – 1938

Inventář

Číslo EL NAD: 1061
Evidenční číslo pomůcky: 179

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Prámem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přiděleni (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přiděleni byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními rady poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přiděleni z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Název vsi Blahousty, ležící 8 kilometrů severovýchodně od Stříbra, jinak česky také Blahustie, Blahústy, Blahausty, německy Blahussen, lidově Plahussen a Blahaussen, latinsky Blahouzt, Blahovst, Blahust, vychází ze slovního spojení ves blahoústých. Samotné slovo blahoústý (synonymum výmluvný, výřečný) je v českém jazyce poměrně nevídané a svůj základ by mohlo mít v polském błogousty, které je ovšem v polštině také velmi řídké užívané na místo častého złotousty (výmluvný). Pravděpodobný základ všech těchto užívaných a do slovanských jazyků přejatých tvarů je potřeba hledat v řeckém, v liturgii užívaném slově εὐστομος, znamenající rovněž výřečnost.

Počáteční zmínka v historických pramenech o vsi Blahousty pochází z roku 1247, kdy se lze dočíst o bratrech Ratmírovi a Protivovi, synech Lupolda z Blahoust. Protiva je v souvislosti se vsí zmiňován ještě v roce 1251. Jedná se patrně o totožného nositele tohoto jména jako v předešlém případě. V roce 1318 žaloval Havel z Malešic Protivu z Vracovic za údajné zničení své tvrže v Blahoustech. Po krátké časové odmlce se objevuje zmínka o tom, že v roce 1379 patřila ves bratrům Heřmanovi a Protivovi. Druhý uváděný zřejmě tvrz a ves vlastnil ještě na počátku 15. století. Po něm Blahousty náležely vladkům Půtovi Černému (1418), Pavlíkovi Mnichovi (1427 – 1442) a Janovi Mníškovi, zvanému též Jan Mnich z Blahoust (1449 – 1492). V roce 1544 držel ves a poddanské dvory v ní s příslušenstvím Jan Markvart z Hrádku. Mezi lety 1544 – 1547 se dostala ves do držení města Stříbra, ale tomu

byla v roce 1547 ves panovníkem zabrána pro účast na stavovském povstání. Blahousty se tak opět ocitly ve vlastnictví Markvartů z Hrádku a byly připojeny k rozrůstajícímu se panství Trpísty. V roce 1612 odprodal Diviš z Hrádku a Erpužic panství Trpísty, do jehož působnosti patřily rovněž Blahousty, rodu Švambergů. Koupí tohoto panství vzniklo ekonomicky a geograficky rozsáhlé dominium nazývané Trpísty – Třebel, když do prvně jmenovaného sídla přenesli Švambergové svojí správu. Po smrti posledního Švamberka Jana Bedřicha v roce 1659, zdělila všechnen majetek jeho manželka Marie Magdaléna z Donína, rozená Heissensteinová. Celé panství následně získal Jan Kryštof Ferdinand hrabě z Heissensteinu a na Strahmberce, který z něj v roce 1677 odprodal panství Trpísty – Třebel Sinzendorfům. V majetku tohoto rodu zůstalo trpístské panství do roku 1793, kdy jej zakoupil Jan Antonín Lexa z Arhrentalu, po jehož smrti v roce 1824 jej zdělila jeho dcera Jana, provdaná Wiederspergová z Wiederspergu. Její syn, Jan Lexa, všechna rodinná panství sloučil a spravoval uceleně. V roce 1891 je jako majitel panství uváděn August Wydenbruck. V roce 1895 koupil velkostatek Vilém Kubinzki. Do roku 1938 hospodařil na pozemcích Rudolf Kubinzki a ve stejném roce byla na velkostatek, jako židovský majetek, uvalena nucená správa. Tento stav setrval do roku 1945.

Katastrální území obce tvořila ves Blahousty samotná.

Do roku 1862 patřila obec Blahousty pod Krajský úřad v Plzni a od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmanství ve Stříbře. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Blahousty se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Stříbro (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Stříbro, jehož součástí byla také obec Blahousty. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství ve Stříbře. Po připojení okresu Stříbro k německé „Třetí říši“ spravoval obec Landrát ve Stříbře.

K činnosti obecní samosprávy v Blahoustech nelze zjistit příliš informací. Dochovaný materiál totiž představuje specifický soubor písemností, který nenabízí možnost nahlédnout do správy, chodu a činnosti obecní samosprávy. Absence jakéhokoliv materiálu vytvořeného přímo výkonem obecní samosprávy, resp. výkonou mocí samosprávy, degraduje archivní soubor především z hlediska jeho využitelnosti. Přesto se podařilo rekonstruovat, alespoň zčásti, seznam obecních představených. Při práci s dochovanými písemnostmi je potřeba brát zřetel na nezbytnou podporu odborné regionální literatury.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Andreas Heueisen	1908	1910
Wenzl Heueisen	1911	1913
Müller	?	1921
Fischer	?	1923
Andreas Heueisen	1924	1928
Josef Stock	1928	1938
Franz Steidl	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Archivní soubor AO Blahousty byl vytvořen vyčleněním z archivního souboru AO Erpužice při jeho inventarizaci, provedené v roce 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

Z protokolu o archivní a odborné dohlídce, konané ve dnech 10. a 11. listopadu 1953 v úřadovně MNV Blahousty, je sice uveden soupis materiálů určených k trvalé archivní úschově, týkající se písemností z činnosti obecní samosprávy před rokem 1945, ale tyto materiály se po uskutečněné skartaci do okresního archivu nedostaly (situační plány zemědělských usedlostí od roku 1895, pozemnostní arch z roku 1858).

Ve stejném zápise se lze dočíst, že další materiály z období německé obecní samosprávy se v obci nenacházejí.

Jako důkaz na podporu tvrzení, že materiály se po jejich prohlídce do archivu skutečně nepřevezly, je možné použít dopis adresovaný MNV Blahousty 14. února 1957, ve kterém je uveden odkaz právě na dohlídku z roku 1957. Okresní archivářka v něm upozorňuje na absenci vybraných materiálů z předešlé archivní dohlídky ve spisovně MNV Blahousty. V dopise lze rovněž znovu objevit výčet písemností určených k archivní úschově. Na prvních dvou místech seznamu se nalézají situační plány zemědělských usedlostí od roku 1895 a pozemkový arch obce Blahousty z roku 1858.

Vzhledem k tomu, že v okresním archivu již nikdy nedošlo k založení evidenčního listu k archivnímu souboru AO Blahousty, je zřejmé, jaký výsledek přinesla urgence týkající se nedodaných písemností z roku 1957.

Na základě dohlídky spisovny a následné skartace písemností v budově obecního úřadu v Erpužicích 7. ledna v roce 1998 se do Státního okresního archivu Tachov dostaly také materiály náležející do archivního souboru AO Blahousty, 7. ledna 1998, číslo přírůstku 1/1998. Teprve při inventarizaci archivního souboru AO Erpužice EL NAD 127 v roce 2007, byl tento materiál rozříděn a z archivního souboru téhož názvu vyčleněn. Následně došlo k založení archivního souboru AO Blahousty.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Při inventarizaci archivního souboru AO Erpužice v roce 2007 byl vyčleněn materiál náležející do archivního souboru AO Blahousty EL NAD 1061. Jedná se o stavební dokumentaci a stavební plány z let 1908 – 1938, dále volební materiály z roku 1925 a rozpočtovou agendu obce z let 1930 – 1933.

Materiál archivního souboru AO Blahousty pochází z let 1908 – 1938. Jedná se o jeden kartón písemností s celkovou metrází 0,12 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk, pouze v dokumentech úředního charakteru je užíván také český jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají archiválie II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý. Vzhledem ke značnému znečištění a potrhání některých stavebních plánů, by bylo vhodné provést u nich drobný restaurátorský zásah.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Využitelnost písemností archivního souboru AO Blahousty lze spatřovat v poměrně dobře zachovalé agendě stavebních záležitostí. Jistý význam je možné přikládat také materiálům týkajících se voleb do Národního shromáždění z roku 1925.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru roku 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 18. prosince 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Mies, Stříbro 1912

Führer und Adressbuch für den Gerichtsbezirk Mies mit den Städten Mies, Kladrau, Tschernoschin und den Landgemeiden, Horšovský Týn [1924]

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Ottův slovník naučný, Díl šestnáctý, Lih – Media, Praha 1999

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl I. A – H, Praha 1954

Zdeněk Procházka, Jiří Úlovec, Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 1, Tachov 1988

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Státní oblastní archiv Plzeň, Průvodce po archivních fondech, svazek 4, Praha 1976

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
č. p.	číslo popisné
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evid.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Obec a její správa

1	Materiály týkající se voleb do Národního shromáždění v roce 1925	1925	N 1

Správa obecního majetku

2	Smlouva o odprodeji obecního pozemku soukromému subjektu (připojena grafická dokumentace)	1909 – 1910	N 1
3	Návrhy rozpočtů, podklady	1930 – 1933	N 1

Péče o bezpečnost a veřejný pořádek

4	Žádosti a udělení povolení ke stavbám a stavebním úpravám včetně plánů (převážná většina stavební dokumentace se týká úprav stávajících domů, popř. staveb hospodářských zařízení a budov; č. p. 2, 4 – 11, 14, 17, 19 – 21)	1908 – 1938	N 1

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Blahousty
Značka archivního souboru:	AO Blahousty
Časový rozsah:	1908 – 1938
Počet evidenčních jednotek:	1 (1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	4
Rozsah bm:	0,12
Stav ke dni:	18. prosince 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl